

სამედიცინო კაზუსი

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო

უნივერსიტეტის გამომცემი

გამოცემის 1957 წლიდან

№9 (287) ნოემბერი, 2015 წ. www.tsmu.edu

კაზუსი

კლოცავი
კოორკობის
ბრწყინვალე
ფლესწყალ!

აკადემიური საბჭოს სხდომაზე

თსუ-ის კლინიკის პროფესორის სთაბასი შიანიჭაი

ახლახან თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტში, აკადემიური საბჭოს სხდომაზე, უნივერსიტეტის დიპლომისმდგომი სამედიცინო განათლების და უწყვეტი პროფესიული განვითარების ინსტიტუტის დირექტორმა, ასოცირებულმა პროფესორმა, **ზაზა ზოხუამ** საბჭოს წევრებს წარუდგინა თსუ-ის პროფესიული საბჭოს რეკომენდაცია თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის კლინიკის პროფესორის სტატუსის მინიჭების შესახებ:

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **დიმიტრი აბულაშვილი** – საქართველოს ნეონატოლოგთა ასოციაციის გამგეობის წევრი, შრომის, ჯანმრთელობის და სოციალური დაცვის სამინისტროს ექსპერტი ნეონატოლოგიაში, მ. იაშვილის სახელობის ბავშვთა ცენტრალური ნეონატოლოგიის დეპარტამენტის და დავით გაგუას კლინიკის ნეონატოლოგიური სექტორის ხელმძღვანელი, თსუ-ის ნეონატოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **ზვიად ბახუტაშვილი** – საქართველოს კარდიოქირურგთა ასოციაციის პრეზიდენტი, ევროპის გულისა და გულ-მკერდის ქირურგიის ასოციაციის წევრი, აკადემიკოს გ. ჩაფიძის სახელობის გადაუდებელი კარდიოლოგიის ცენტრის გულის ქირურგიის განყოფილების ხელმძღვანელი, თსუ-ის კარდიოქირურგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **ლევან ბეჟანიძე** – საქართველოს მეან-გინეკოლოგთა და პერინატოლოგთა ასოციაციის გამგეობის წევრი, ბათუმის სამშობიარო სახლის დირექტორი, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **თემურ გაბაიძე** – საქართველოს მეან-გინეკოლოგთა ასოციაციის წევრი, შპს „ბათუმის სამშობიარო სახლის“ სამეთვალყურეო საბჭოს თავმჯდომარე, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **დავით გაგუა** – საქართველოს მეან-გინეკოლოგთა ასოციაციის საბჭოს წევრი, დავით ტვილიძის სახელობის უნივერსიტეტის მეანობა-გინეკოლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი, პროფესორი, შპს „დავით გაგუას

კლინიკის“ დირექტორი, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **რეზო გაგუა** – საქართველოს მედიცინის მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საქართველოს ონკოლოგთა ასოციაციის პრეზიდენტი, საქართველოს თორაკალურ ქირურგთა ასოციაციის პრეზიდენტი, ევროპის თორაკალურ ქირურგთა ასოციაციის წევრი, საქართველოს სახელმ-

საქართველოს ესთეტიკური რეკონსტრუქციული და პლასტიკური ქირურგიის საზოგადოების პრეზიდენტი, რეკონსტრუქციული და პლასტიკურ ქირურგთა საერთაშორისო კონფედერაციის წევრი, შპს „კუზანოვ კლინიკის“ დამფუძნებელი და სამედიცინო დეპარტამენტის ხელმძღვანელი, თსუ-ის პლასტიკური და რეკონსტრუქციული ქირურგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის მეცნიერებათა დოქ-

ციის წევრი, ევროპის ანდროლოგთა აკადემიის ნამდვილი წევრი, ინ ვიტრო განაყოფიერებისა და რეპროდუქციული ჯანმრთელობის კლინიკის „ინ ვიტროს“ დამფუძნებელი და ხელმძღვანელი, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **ნატალია ხონელიძე** – საქართველოს რეპროდუქციული ჯანმრთელობის და ინ ვიტრო განაყოფიერების ასოციაციის გამგეობის წევრი, რეპროდუქციული ჯანმრთელობის ცენტრ „ინ ვიტროს“ დამფუძნებელი და დირექტორი, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი **შოთა ჯაფარიძე** – საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის და საქართველოს სამედი-

ნიფო პრემიის ლაურეატი, ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ონკოლოგიის დეპარტამენტის პროფესორი, თსუ-ის კლინიკური ონკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **მიხეილ ზიმლიცკი**, საქართველოს ორთოპედ-ტრავმატოლოგთა ასოციაციის წევრი, საქართველოს ართროსკოპისტთა საზოგადოების წევრი, ქირურგ-ორთოპედთა და ტრავმატოლოგთა საერთაშორისო საზოგადოების წევრი, ართროსკოპისტთა, მუხლის სახსრის ქირურგთა ორთოპედიული სპორტული მედიცინის საერთაშორისო საზოგადოების წევრი, ამერიკის ქირურგ-ორთოპედთა აკადემიის წევრი, კლინიკა „მედიქლაბ ჯორჯიას“ ქირურგ-ორთოპედ-კონსულტანტი, თსუ-ის ორთოპედია-ტრავმატოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი **მამია ზოდელავა** – საქართველოს მედიცინის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, ქართულ-ამერიკული მედიცინის და ქირურგიის აკადემიის წევრი, საქართველოს ჰემატოლოგთა ასოციაციის წევრი, ჰემატოლოგიისა და ქიმიოთერაპიის კლინიკა „ჰემას“ დირექტორი, თსუ-ის ჰემატოლოგია-ტრანსფუზიოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი **ივა (ივანე) კუზანოვი** – საქართველოს სამედიცინო ბიოლოგიური აკადემიის აკადემიკოსი, ანგიოლოგთა საერთაშორისო ასოციაციის ნამდვილი წევრი,

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **პლატონ მაჭავარიანი** – საქართველოს მეან-გინეკოლოგთა და პერინატოლოგთა ასოციაციის ვიცე-პრეზიდენტი, საქართველოს საპატრიარქოს წმინდა იოაკიმესა და ანას სახელობის სამედიცინო ცენტრის მეანობა-გინეკოლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი, თსუ-ის მეანობა-გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **სამსონ ქაჯავია** – თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის პირველი საუნივერსიტეტო კლინიკის ანესთეზიოლოგიის და რენანიმატოლოგიის მიმართულების ხელმძღვანელი, სამედიცინო სამსახურის ვიცე-პოლკოვნიკი, თსუ-ის ანესთეზიოლოგიისა და რენანიმატოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი;

მედიცინის აკადემიური დოქტორი **ავთანდილ ყაზბარაშვილი** – საქართველოს მეან-გინეკოლოგთა ასოციაციის წევრი, შპს „ავთანდილ ყაზბარაშვილის კლინიკის“ დირექტორი და კლინიკური ხელმძღვანელი, ლირსების ორდენის კავალერი, თსუ-ის მეანობა გინეკოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის მოდულზე პასუხისმგებელი პირი;

მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი **გია ცაგარეიშვილი** – საქართველოს რეპროდუქციული ჯანმრთელობის და ინ ვიტრო განაყოფიერების ასოციაციის პრეზიდენტი, ემბრიოლოგთა საერთაშორისო საზოგადოების წევრი, ევროპის რეპროდუქციოლოგთა ასოციაციის წევრი, ევროპის ულტრაბგერითი დიაგნოსტიკის ასოციაცი-

ის და საქართველოს სამედიცინო მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, საქართველოს ოტორინოლარინგოლოგიის ასოციაციის პრეზიდენტი, ამერიკის ოტორინოლარინგოლოგიის და თავის და კისრის ქირურგიის აკადემიის საერთაშორისო წევრი, გერმანიის ოტორინოლოგიის და თავის და კისრის ქირურგიის ასოციაციის წევრ-კორესპონდენტი, ოტორინოლოგიის და თავ-კისრის ქირურგიის საერთაშორისო აკადემიის ნამდვილი წევრი, ევროპის ოტოლოგთა და ოტონევროლოგთა აკადემიის რეგიონული მდივანი, ყელ-ყურ-ცხვირის სნეულებათა ეროვნული ცენტრის – „ჯავარიძე-ქვეციანიშვილის კლინიკის“ დირექტორი, თსუ-ის ოტორინოლარინგოლოგიის სპეციალობის სარეზიდენტო პროგრამის დირექტორი.

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის რექტორმა, პროფესორმა **ზურაბ ვადაჭკორიამ** აღნიშნა, რომ თითოეულ მათგანის ღვაწლი გამორჩეულია თსუ-ის წინაშე.

მათი მონდომებისა და ძალისხმევით შედეგია, რომ სამედიცინო უნივერსიტეტის სტუდენტები და რეზიდენტები მრავალი წელია იძენენ პროფესიულ ცოდნა-გამოცდილებას.

უნივერსიტეტის აკადემიურმა საბჭომ ერთხმად დაუჭირა მხარი წარმოდგენილ ინიციატივას ღვაწლმოსილი მედიკოსებისთვის, როგორც მეცნიერებათა, ისე – აკადემიური დოქტორებისთვის, „თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის კლინიკის პროფესორის“ სტატუსის მინიჭების შესახებ.

ნომერშია:

მნიშვნელოვანი ვიზიტით პაპინგტონში

33. 2

სიახლე სასწავლო პროცესში

33. 3

დალი გაგუიას ბახსენაპა

33. 4,5,6

„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქცია:

ვაჟა ფშაველას გამზირი №33;

ოთახი №600

ტ.: 254-24-64

კორესპონდენტები:

მანანა ფხალაძე

ტ.: 555 29-98-27

დარეჯან კომლაძე

ტ.: 558 17-08-47

ნატო გოლქვაძე

ტ.: 555 28-28-97

ელ.ფოსტა:

medpressa@yahoo.com

**მეცნიერებისა და ინოვაციების
საერთაშორისო კვირეული**

მიმდინარე წლის 10 ნოემბერს – მეცნიერების საერთაშორისო დღეს, პირველად საქართველოში, თბილისში, **„ექსპო-ჯორჯიას“** პავილიონში საზეიმოდ გაიხსნა მეცნიერებისა და ინოვაციების საერთაშორისო კვირეული. კვირეული გახსნეს საქართველოს პრემიერ-მინისტრმა **ირაკლი ლარიაშვილმა** და განათლებისა და მეცნიერების მინისტრმა **თამარ სანიკიძემ**, რომელთაც წარმატებები უსურვეს კვირეულის მონაწილეებს და დაათვალიერეს უწყებების მიერ წარმოდგენილი სტენდები. განსაკუთრებული ინტერესი გამოიწვია თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის გამოფენამ, რომელზეც წარმოდგენილი იყო თსუ-ის უახლესი სამედიცინო ნაშრომები, სახელმძღვანელოები, მეთოდური რეკომენდაციები; თსუ-ის იოველ ქუთათელაძის ფარმაცოქიმიის ინსტიტუტმა და ვლადიმერ ბახუტაშვილის ბიოტექნოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითმა ინსტიტუტმა წარმოადგინეს თავიანთი მიღწევები, სამეცნიერო ნაშრომები და სხვადასხვა თვალსაჩინოებები. კვირეულის ფარგლებში სამედიცინო უნივერსიტეტში დაგეგმილია სხვადასხვა ღონისძიებები: ტრენინგები, სემინარები, საჯარო ლექციები, კონფერენციები და ექსკურსიები.

სამედიცინო-პრაქტიკული კონფერენცია

შესანიშნავი ტრადიცია გააქვს: ყოველწლიურად, ოქტომბრის თვეში, პედაგოგთა ფორუმი იმართება. წელს იგი მერვედ ჩატარდა თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის ეგიდით, პედაგოგთა ასოციაციის, ბავშვთა და მოზარდთა ჯანდაცვის ასოციაციის, ფონდი „სი-ჯანსაღის“ მონაწილეობით, ფორუმების: „ბიოქიმიკური“, „ასფარმა“, „ასტე-ლა“, „ჯიპისი“, „ფრისო“, „სვისდოქტორი“ თანადგომით. საორგანიზაციო კომიტეტს წარმოადგენდნენ: **ქ. ბერიძე, ი.ა. კორინთელი, ნ. მანჯავიძე, ლ. ყორყორია, ნ. უბერი, ი. ფაველინიშვილი, ყ. ფალავა (თავმჯდომარე), რ. ქარსელაძე, მ. ხოჭავაძე.**

სამუშაო სხდომებზე წარმოდგენილი იყო შემდეგი მოხსენებები: „ეოზინოფილიის პრაქტიკული ალგორითმი პედაგოგიული პრაქტიკაში“ (**მარინა კვეზერელი-კობაძე, ავთანდილ კვეზერელი-კობაძე, თონა დედოძიანი**); „ცელიაკია – კვლევითი სიმპტომები, დიაგნოსტიკა და მკურნალობა“ (**ჩვენი უნივერსიტეტის საპატიო დოქტორი, ბონის უნივერსიტეტის ემერიტუსი პროფესორი, მიხეილ ლენტეცი**); „**Helicobacter Pylori** – ინფექცია ბავშვთა ასაკში – დიაგნოსტიკისა და მართვის თანამედროვე ასპექტები“ (**მირიანა კუჭუბიძე, მარინა ჩიქოვანი, ქეთევან მაყაშვილი**); „ანაფილაქსია

ბავშვებსა და მოზარდებში“ (**რუსუდან ქარსელაძე**); „ანტიბიოტიკთა მართვითი პრაქტიკა“ (**მაია ოკუჯავა**); „სინუსიტების მართვა პედაგოგიული პრაქტიკაში“ (**ნუგზარ უბერი, ეკა უბერი, მარინა ჩიქოვანი**); „პედაგოგიული ასთმა: ასაკ-სპეციფიური მართვა“ (**ლია ყორყორია**); „არტერიული ჰიპერტენზიის დიაგნოსტიკა და მართვა თანამედროვე რეკომენდაციების კონტექსტში“ (**ფოკუსით ბავშვთა და მოზარდთა ჰიპერტენზიაზე – ზურაბ ფალავა, რუსუდან აგლაძე**); „პოლიურია-პოლიდიფსია პედაგოგის პრაქტიკაში – სამომავლო ალგორითმი“ (**ირაკლი ფალავა**); „იმუნო-ზაციის ეროვნული კალენდარი, ვაქცი-

კონსერვაცია **მნიშვნელოვანი ვიზიტით ჰაიბუსონი**

ახლანან ვაშინგტონში, ჯანმრთელობის ეროვნული ინსტიტუტების (NIH-ის) ნეტჩერის საკონფერენციო ცენტრში, უკვე მეექვსედ, ჩატარდა საერთაშორისო ყოველწლიური კონფერენცია **„უსადენო ჯანმრთელობა“**, რომელიც ორგანიზებული იყო უსადენო ჯანმრთელობის მეცნიერებათა ალიანსის (პრეზიდენტი **რობერტ მაკ კრეი**) და ჯანმრთელობის ეროვნული ინსტიტუტების (უფროსი მეცნიერი **მუშაკი ვენდი ნილსენი**) მიერ (**www.wirelesshealth 2015.org**). აღნიშნული კონფერენციის მალაღობით (სულ დარეგისტრირებული იყო 250-ზე მეტი მონაწილე), არამედ მათი და, განსაკუთრებით, მთავარ მომხსენებელთა, სამეცნიერო რეპუტაციით და მონაწილე ორგანიზაციათა კალიბრით განისაზღვრებოდა. კონფერენციაში მონაწილეობას იღებდა თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის შინაგან სნეულებათა მიმართულების ასოცირებული პროფესორი, საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის თანამემსახურე **ზვიად პირტაშვილი**, რომელიც მოხსენებით წარდგა მნიშვნელოვანი აუდიტორიის წინაშე. გარდა ამისა, მას ჰქონდა საინტერესო შეხვედრები კონფერენციის ორგანიზატორებთან, უცხოელ კოლეგებთან, სახელმწიფო მოღვაწეებთან. ამ მნიშვნელოვანი ვიზიტის შესახებ ვაშინგტონში ბ-ნი ზვიად კირტავა თავად მოგვიყვება:

ტრის მონაცემების დინამიკაში კონტროლის მეშვეობით, რაც კანის კიბოს და მელანომების დროული დიაგნოსტიკის საუკეთესო საშუალებას იძლევა. დერ-მოსკოპია, ანუ ეპიდემიური მიკროსკოპია, შედარებით ახალი მეთოდია, რომლის განვითარებას მძღავრი იმ-პულსი მისცა მობილურმა ტელემედიცინამ. კერძოდ, ჩვენ ვიყენებდით დერმალიტ-ის ტიპის დერმოსკოპებს, რომლებიც მიერთებული იყო ანდროიდის ტიპის სამსუნგ გალაქსი სმარტფონთან. დერმოსკოპული გამოსახულების შეფასება ხდებოდა პროფ. **ჰ. კიტლერის** (ვენის სამედიცინო უნივერსიტეტის დერმატოლოგიურ განყოფილება) სტრუქტურის ანალიზის მეთოდოლოგიით. მოხსენებამ და შემდეგ პოსტერის დემონსტრაციამ აუდიტორიის დაინტერესება გამოიწვია. იმავ დღეს მქონდა გაცნობითი ხასიათის შეხვედრები: აშშ-ის ეროვნული სამედიცინო ფონდის (NSF) ინფორმაციის და დახვეწილი სისტემების განყოფილების გამგე **ლინ პარკერთან**, ვისკონსინის უნივერსიტეტის ინდუსტრიული და სისტემების ინჟინერიის პროფესორი **დევიდ გუსტაფსონთან**, ილინოისის უნივერსიტეტის (შამპანა-ურბენის) ელექტრონული ინჟინერიის და კომპიუტერული მეცნიერების პროფესორი **ჯონ როჯერსთან**, რომლებმაც კონფერენციაზე ძალზე საინტერესო მოხსენებები წარმოადგინეს. ხოლო 16 ოქტომბერს – NIH-ის დირექტორ-

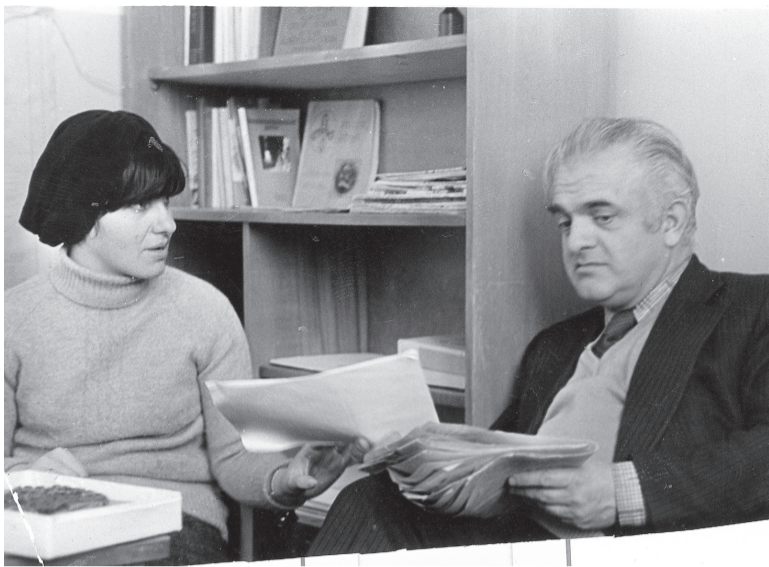
მაღალივ ექით **ჰადსონთან**, NIH-ის ქვევითი და სოციალური მეცნიერების კვლევის ოფისის დირექტორ **უილიამ რილისთან**, კიბოს ეროვნული ინსტიტუტის (NCI) პროგრამის დირექტორ **ქეროლ ვილითან**. გაცივანი უსადენო ცხოვრების მეცნიერებათა ალიანსის (WLSA) პრეზიდენტი **რობერტ მაკ კრეი**, არიზონის უნივერსიტეტის პროფესორი **კევინ გარი** და სკრისის

მოზარულთა, რომ ამ პროგრამის ინიცირებაში NIH-ის, NIAID-ის, ფოგარტის საერთაშორისო ცენტრის და CDC-ის წვლილიც არის. მას ძალიან მოეწონა სიმსივნეების დიაგნოზის და მკურნალობის მხრივ საქართველოს ხელისუფლების მხრიდან დაგეგმილი ნაბიჯები და თქვა, რომ როგორც CDC-ის, ასევე, ფოგარტის და NIH-ის ჩართულობა სიმსივნეების ადრონული მკურნალობის ამჟამად უკვე გამოცხადებულ, მომავალი ცენტრის სამეცნიერო მუშაობაში ძალიან სასარგებლო იქნებოდა. გარდა ამისა, როგორც პარლამენტის თავმჯდომარის თანამემსახურე, შეხვედრები მქონდა სახელმწიფო დეპარტამენტში, სახელმწიფო მდივნის მრჩევლის მადაგილესთან მეცნიერებისა და ტექნიკის საკითხებში, **ფრენსის კოლონთან**, მისი და საქართველოს ოფისის სხვა წარმომადგენლებთან; ბრუკინგის ინსტიტუტში და ეროვნულ-დემოკრატიულ ინსტიტუტში; ასევე, საქართველოს ელჩთან ამერიკაში, ბატონ **არჩილ გეგუშიძესთან** და მის თანამემსახურეთა, **გიორგი ხელაშვილსა და თამარ ჭელიძესთან**. ამ შეხვედრებზე განვიხილეთ საქართველოში მეცნიერებისა და განსაკუთრებით, სამედიცინო დარგის მეცნიერული პოტენციალის და პროგრამების გაფართოების და ორმხრივი ურთიერთობების გაღრმავების საკითხები.

დალი გაბაშია - ქართული მედიცინის პაპატიონა

საოცრად ძნელია, წარსულში გაიხსენო ქალბატონი დალი გაბაშია. მშვენიერი მანდილოსანი, მომზინებული, გამჭრიახი გონების, მომზინებული, სიახლისადმი გახსნილი, შემოქმედი და ორგანიზატორი - უცრად გაქრა, წავიდა ამ ცხოვრებიდან, დატოვა სიცარიელე, რომლის შევსება არავის ძალუძს.

თითქმის ორმოცი წელი ჩვენი უნივერსიტეტის თანამშრომელი იყო, ჯერ - მრავალტირაციანი გაზეთი „მედიცინის მუშაკის“, შემდეგ - „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქტორი, რომლის წარმატებაშიც მან დიდი წვლილი შეიტანა. მიზეზთა გამო ეს გაზეთი სამედიცინო თემატიკისადმი მიძღვნილი ერთადერთია გაზეთია საქართველოში. ქალბატონმა დალიმ შემოიკრიბა კოლეგები, უნივერსიტეტის თანამშრომლები, სტუდენტები, ექიმები, შექმნა თანამოაზრეთა გუნდი და ერთიანი ძალისხმევით იშვა გაზეთი კი არა, ჭეშმარიტი მათიანე ქართული მედიცინისა. თავად ხომ წერდა ფრიად საინტერესო სტატიებს, განსაკუთრებულ რუბრიკებს ქმნიდა, ინვესტავტორებს, სპეციალურ ნომრებს უშვებდა, მატება ლაზათს გაზეთის იერს. რამდენი საინტერესო რამ იბეჭდებოდა მისი რედაქტორობისას - ოფიციალური ინფორმაცია ხომ თავისთავად, რეპორტაჟები, მედიცინის ისტორიის ნარკვევები, პოლემიკური, სამეცნიერო-პრაქტიკული სტატიები, მოგონებები, ექიმების მხატვრული შემოქმედების ნიმუშები, ამბები უცხოეთიდან, უცხოეთში მოღვაწე ექიმების შესახებ მასალები და მრავალი სხვა.

შთაბეჭდილება მრჩება, რომ ჟურნალისტიკაში, არა მარტო ჩვენში, ყველგან, ორი ნაკადია: ერთი, სამწიფაროდ, საკმარისად ძლიერი, ადამიანის ქვედა გრძობების გამაზრებელი - შეურაცხყოფა, მინასთან გასწორება, დაგესვლა, ავი ჭორები, გაცამტვერება, ერთი სიტყვით პიროვნების, მოვლენის, მიმართულების, ნაწარმოების, ქვეყნისა თუ ერის მინასთან გასწორება. მეორე - პირიქით, დადებითზე ამახვილებს ყურადღებას, გამარჯვებებსა და მიღწევებს. ჩვენი გაზეთი, უპირველესად, ალბათ, ქალბატონი დალის ძალისხმევით, მხოლოდ კეთილ გრძობებს ინვესტავტორებს - რამდენი სიახლე გვექონია, რამდენი შეგვძლეხია, რაში ალარ გამოგვიხატია თავი; რანი ვიყავით და რანი ვართ და რანი შეიძლება ვიყოთ. ამ მასალების ნაკითხვისას სიამაყითაც იცხებოდი და სურვილი გეპაღებოდა, არ ჩამორჩენოდი სხვას, კიდევ უკეთესი გაგვეკეთებინა. ვფიქრობ, აღნიშნული განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ახალგაზრდებისთვის - ნახეთ, რამხელა ასპარეზია, რამდენის მიღწევას შესაძლებელია...

პიროვნულად ძლიერი ადამიანი იყო, ოჯახის შიგნით თუ გარეთ სიძნელებს არ ეუშუებოდა, პირნათლად და თავდადებულად ასრულებდა მეუღლის, დედის და მამულიშვილის მოვალეობებს. ყველას დამხმარე იყო, ჭირისუფლობდა, უფლიდა... ვაგლახ, თავისთავს ვერ მიხედა...

მტკიცედ იდგა პატრიოტულ პოზიციაზე, ეროვნული ფასეულობანი მისთვის უმნიშვნელოვანესი იყო. მუდამ ცდილობდა არ შეემცდარიყავით მაცხოვრისა და ბარაბას გარჩევამი.

ცხოვრებას ზოგი ტრავერსს ამგავსებს, მწვერვალის დასაღწევას რომ გულისხმობს, ზოგიც ქარავანს. მივყვებით გზას, გზადაგზა ვკარგავთ მეგობრებს, ახლობლებს, თანამშრომლებს, გვრჩება მოგონება, ტკივილი, ბოლომდე შეუხორცებადი იარები გულზე, ვუძლებთ სანამ შეგვიძლია და ქარავანი კი მიდის...

პროფესორი ყარაბან ზაღმა

კათილმობილბის, პრომისმოყვარეობისა და კრინსიკუდობის მბბალითი

გახსენების მაღლი განსაკუთრებული მაღლია, რომლითაც ბუნებამ მხოლოდ ადამიანი დააჯილდოვა. გახსენება ზვავივითაა, ის თოვლის პატარა გუნდიდან იწყება და უზარმაზარ მასად იქცევა. ამ მაღლის გარეშე დარჩენილი ადამიანი ნამდვილად საცოდავია.

მახსენდება, 29 წლის წინ, სამედიცინო ინსტიტუტის მესამე კურსის სტუდენტმა, როგორი მორიდებით შევალე „მედიცინის მუშაკის“ რედაქციის კარები... - მობრძანდიო... გაღიმებული სახით შემხვდა ერთი ქალბატონი. მოგვიანებით აღმოვაჩინე, რომ ეს ქალბატონი გაზეთის რედაქტორი დალი გაბაშია იყო. ძალიან კარგად მახსოვს მასთან წერილი მივიტანე, რომელიც ერთ-ერთი ექიმბაშის განცხადებას ეხებოდა. მაშინ სამედიცინო ინსტიტუტის საზოგადოებრივ პროფესიათა ფაკულტეტზე (ჟურნალისტიკა) ვსწავლობდი, ბატონ გივი ხვედელიძესთან. სწორედ მან მიჩრია მენახა გაზეთის რედაქტორი. მან გულდასმით ნაიკითხა ჩემი ნაშრომი და კმაყოფილი სახით მითხრა: „ჟურნალისტი არ ვიცი, მაგრამ თქვენგან გულისხმირი ექიმი ნამდვილად დადგება“. ეს იყო ჩემი პირველი შეხვედრა ქალბატონ დალისთან.

არ დამავიწყდება მისი სახე, როცა 9 აპრილის ტრაგედიის შემდეგ სამედიცინო ინსტიტუტის ეზოში, თარხნიშვილის ძეგლთან, ტანკი და პირველი კორპუსის უკან რუსი სპეცრაზმელები დაინახა. ქალბატონი დალი აქტივისტ ახალგაზრდებს ყოველთვის სიმშვიდისა და გონიერებისკენ მოგვიწოდებდა. ანგანსვენებულ იუზა კობახიძესთან ერთად, მას ბევრი მაგალითი მოყავდა ჩვენი ქვეყნის ისტორიიდან მსგავსი განსაცდელების შესახებ. მათ მტკიცედ სჯეროდათ და ჩვენც შთაგვაგონებდნენ, რომ საქართველო ადრე თუ გვიან აუცილებლად გახდებოდა თავისუფალი, მაგრამ თავისუფლებისკენ მიმავალი გზა იქნებოდა ძალიან რთულად დასაძლევნი. ქალბატონი დალი და

ბატონი იუზა სამშობლოს ბედნიერებისთვის გულანთებული პატრიოტების ეტალონები იყვნენ და დღემდე ასეთებდა დარჩნენ ჩვენს მეხსიერებაში.

ქალბატონი დალისთვის მტკივნეული დარტყმა იყო აფხაზეთისა და სამაჩაბლოში დატრიალებული ტრაგედია, მაგრამ, მიუხედავად ამ საშინელი განცდისა, ის ყველანიარად ცდილობდა თანამომძემებებისთვის ეს ტვირთი შეემსუბუქებინა თავისი გულკეთილობითა და მზრუნველობით.

არ არსებობდა მისთვის ჩვენი ქვეყნის ცხოვრებაში მომხდარი მნიშვნელოვანი მოვლენა, რომელსაც არ შეხებოდა.

ქალბატონი დალი ხშირად სტუმრობდა ტოპოგრაფიული ანატომიისა და ოპერაციული ქირურგიის კათედრაზე ბატონ ელგუჯა ყიფიანს. შევსწრებვიარ მათ საუბრებს ბინათმშენებლობის საკითხებთან დაკავშირებით: იგი ყოველთვის სამართლიანობისკენ მოუწოდებდა ამ საქმეში ჩართულ სუბიექტებს.

რამდენიმე თვის წინ ქალბატონი დალი, რედაქციის თანამშრომლებთან ერთად, იუზა კობახიძის მოსაგონარ პატარა შეკრებაზე მოვიპატივე ჩემთან, ცენტრში. გვიან სალამომდე ვსაუბრობდით და ვიხსენებდით იყვნენ, შრომობდნენ და მოღვაწეობდნენ.

სამწუხაროდ, ახლა უკვე ქალბატონ დალიზეც წარსულ დროში მიწევს საუბარი... უხმაუროდ დატოვა ეს წუთისოფელი და მის ყველა ახლობელსა და ნაცნობს დაგვიტოვა უდიდესი გულისტკივილი და მონატრება.

ყოველთვის გვემახსოვრებით და მოგვენატრებით, ქალბატონი დალი!

გრიგოლ სულაბერიძე, ასისტენტ პროფესორი, ოსსუ-ის მოსამზადებელი ცენტრის დირექტორი

ლილი ანაკისი

არსებობენ ადამიანები, რომლებიც ჩვენი ცხოვრების, როგორც პატარა პლანეტის თანამგზავრებად იქცეულან და ჩვენი განუყოფელი ნაწილები არიან; თუმცა, მათ გარდა, არიან ისეთებიც, რომლებიც მანათობელ ვარსკვლავებად ბრწყინავენ მეზობელ გალაქტიკებში, იქედან გვილაშხებენ სამყაროს; მიუხედავად იმისა, რომ ყოველთვის არ ჩანან, მაინც მშვიდად ვართ მათი არსებობით და სიამოვნებას გვგვრის მათი ნათელი შუქის ამობრწყინება ცის კამარაზე.

არსებობენ ისეთნიც, ვინც კომეტასავით ჩაიქროლებენ ისე სწრაფად, რომ მხოლოდ ჩაფიქრებული სურვილების ახდენას ასწრებენ ჩვენთვის. მნიშვნელოვან არ აქვს, ვინ რა დრო გაატარა ჩვენ გვერდით, მთავარია თუ როგორ დაგვამახსოვრდა ერთად გატარებული დრო.

ჩემს ცხოვრებაში სწორედ ერთ-ერთ ასეთ ნათელ წერტილად მახსენდება ადამიანი, რომელიც მომიახლოვდა და გარკვეული დრო გაატარა ჩემს ატმოსფეროში ისე, რომ ეს დრო საკმარისი იყო თავი დაემახსოვრებინა სითბოთი, ყურადღებით, მზრუნველობით და ისეთი უშუალოდ, რომელიც ყველას არ შეუძლია გააჩნდეს. სწორედ ასე დაგვახსიათებდი ქალბატონ დალი გაბაშიას, რომ ეკითხათ მასზე, მაგრამ, სამწუხაროდ, ახლა ის ამ სიტყვებით მხოლოდ უნდა გაიხსენო... რაც მასზე მაგონდება, არის პირველი შთაბეჭდილება, როცა პირველად ჩემი რამდენიმე ლექსი წაიკითხა და შეხვედრის სურვილი გამოთქვა. დამორცხვებული მივედი რედაქციაში, იმ პატივის გამო, რაც მან ჩემ მიმართ გამოიჩინა, მაგრამ შეხვედრისთანავე ჩემი მოწინება ისე გააქარწყლა მისმა მეგობრულმა და თანასწორმა დამოკიდებულებამ, რომ ორი წუთის შემდეგ ჩვენ უკვე მეგობრებით ვსაუბრობდით და ასეთად დარჩა ეს ურთიერთობა წლების შემდეგაც; მიუხედავად იმისა, რომ მას შემდეგ სულ თითზე ჩამოსათვლელად შეხვედრირივართ; თუნდაც, დროის დიდი მონაკვეთით გასვლის შემდეგაც ჩვენი შეხვედრა ყოველთვის აქრობდა ამ დისტანციას. აღ-

ბათ ამიტომ იყო, რომ გულგრილად არასდროს ჩამვიღია „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციის კართან: გულისფანცქალით და იმ შეგრძნებით, რომ იქ ჩემი ნახვა უხაროდათ, იგივე მონივნით დამიკაკუნებია მის კარზე. არ შემიძლია არ აღვნიშნო სარედაქციო კოლექტივი, ეს, მართლაც, ერთი პატარა თანაგარსკვლავედი, რომლის სიმყუდროვეც ისე სასიამოვნოდ ასხივებდა, როგორც თბილი ბუხარი სოფლად. იქ გატარებული დრო ყოველთვის საინტერესო იყო და, მიუხედავად სიმციროსა, საესე იყო დადებითი ემოციებით. ეს იყო ადგილი, სადაც შეეძლოთ ყურადღებით და მზრუნველობით ესმინათ, მოეცათ რჩევები, ენილადებინათ, რაც კი შეეძლოთ სრულიად უანგაროდ; სადაც ყოველთვის მაცოცხლებელი უდიდესი ენთუზიაზმი, თავდადება, შემართება და საკუთარი საქმის სიყვარული; რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ეს ყოველივე იყო იმდენად გადამდები და შთამაგონებელი, რომ იქედან გამოსული ხდებოდი უფრო უკეთესი, გიწნდებოდა მოტივაცია, მომავლისთვის გებრძოლა და, რაც მთავარია, ეს ყოველივე გაძლედა მაგალითს, თუ როგორ შეიძლება მოგენყო შენი მიკროსამყარო სიყვარულით. სწორედ ასეთად დარჩება ჩემს მეხსიერებაში თანაგარსკვლავედი, რომელსაც ერთი მნათობი გამოაკლდა და სხვა სამყაროში გადაინაცვლა...

ვიზიარებ ყველა იმ ადამიანის მწუხარებას, ვისაც ქალბატონი დალის შუქი მოაკლდა; თანაგუგრძნობ მის ოჯახს, რედაქციას, სამედიცინო უნივერსიტეტს, გაზეთის ყველა მკითხველს და გულშემატკივარს. ქალბატონი დალი გაბაშია მოაკლდა ამ საქმეს, მაგრამ მისი სული ყოველთვის იტრიალებს იქ, სადაც შრომობდა და მისი ხსოვნა ყოველთვის იქნება სტიმული იმ საქმის ისეთივე რუდუნებით გაგრძელებისთვის, რომლის გარეშეც „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციის არსებობა, უბრალოდ, წარმოუდგენელია.

მადონა სხინიაშვილი, ექიმი ნევროლოგი

სმოჯრა

ჩვენი ღალი ბაბაჯია

გალმა, რომ უცხო ნაპირი მოსწონს, მხოლოდ იმ მხარეს გადაფრინდება...

პატივისცემის, გაფრთხილების უნარი, მისი მასალები პრობლემის აქტუალობიდან და სიმწვავიდან გამომდინარე მკითხველის ინტერესს და მონონებას იმსახურებდა, მალე იგი გაზეთის რედაქტორად დაინიშნა.

რედაქცია უნივერსიტეტელებით დაკომპლექტდა, ძველი თანამშრომლებიდან დარჩნენ: ნუნუ კაკუშაძე, ჯონდო გაფრინდაშვილი, გრიშა ტამბულაძე, მათ ახლადმოსულნი შევემატეთ: დალი გაბეშია, დარეჯან კობლაძე, მანანა ფხალაძე...

გაზეთის თითოეული ნომრის შექმნისას ერთად ბევრი სიძნელე გადაგვილახავს, ახალგაზრდები ვიყავით და იოლად ვუმკლავდებოდით ყოველივეს: – ნომრის მასალების მოპოვებას, ძველ სტამბაში დაკაბადონებისა და ბექტდვის დამქანცველ, რუტინულ სამუშაოს, ურთიერთობების სპექტრის მრავალნაწიანობას რთულ რესპონდენტებთან, ჯუჯულუნა მეტრამპაქესთან თუ საამქროს უფროსთან, ცენზურის „კლანჭებს“, ოღონდაც ყოველი ნომერი საუკეთესო გამოსულიყო, ენერჯისა და დროს არ ვიშურებდით. გვიხაროდა როცა შეგვაქებდნენ, მოსწონდათ ჩვენი ნამუშევარი...

სამედიცინო უნივერსიტეტის ხელმძღვანელობის მიერ გაზეთის შემოქმედებითი ჯგუფი ყოველთვის გრძობდა ყურადღებას და თანადგომას, საინტერესოდ მუშაობდა თანამშრომლებისა და სტუდენტებისგან შექმნილი სარედაქციო კოლეჯისა... იღებოდა და იხურებოდა რედაქციის კარი, ვინ არ გვსტუმრობდა მნიშვნელოვანი და საინტერესო წერილებით სხვადასხვა აქტუალურ თემაზე.

ბევრი ადამიანი თანამშრომლობდა და მეგობრობდა ჩვენთან. დალიმ, ახალგაზრდა რედაქტორმა, ახალი სუნთქვა შთაბერა გაზეთს, მის მოსვლამდე დაწინაურებული და კრიტიკის ობიექტად ქცეული მრავალტირაჟიანი გაზეთი სანიშნოდ გახდა...

დასე ენაცვლებოდა წლებს წლები... დალი გაბეშიამ 36 წელი გაატარა თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტში, რომელიც ძალიან უყვარდა, ზოგი ადამიანი ამდენ ხანსაც ვერ ცოცხლობს, ერთი ადამიანისთვის ერთ საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე მრავალწლიანი მუშაობა, არჩეული პროფესიის სიყვარულს და თავდადებაზე მიუთითებს...

დალის სიმდიდრე ის ადამიანები იყვნენ, რომლებიც ცხოვრებამ შესძინა, ასე რომ, ექვირფასებოდა...

ზოგჯერ გაცხადებული იტყოდა: – ჩვენი დედა-უნივერსიტეტის მერე, სამედიცინო უნივერსიტეტი თავისი წარმატებული და საამაყო ადამიანებით თუ ასე შემოიყვარებოდა, არ მეგონაო.

სამშობლო სიცოცხლეზე მეტად უყვარდა... მის მხრებზე გადაიარა ქვეყანაში მიმდინარე არაერთმა ქარტახილმა, გული ბევრ რამეზე სწყდებოდა, ბევრი პატრიოტისა და ადამიანის უდროოდ წასვლა სტიკოდა.

ბუნებით გულფიცი იყო, საუბრისას შეიძლება უნებურად წყენაც მიეყენებინა მოსაუბრისთვის, მაგრამ თუ ვინმეს მისი თანადგომა დასჭირდებოდა, ყველაფერს იფიცებდა, ოჯახის წევრებით გვერდზე დაუდგებოდა, ენერჯის მაქსიმუმის გაღება შეეძლო ადამიანების დასახმარებლად.

ცხოვრებისეული სიძნელეების გადალახვისას, დალი თავის მეუღლე – გოგისთან ერთად, მრავალჯერ ამომდგომია მხარში, ტვირთი შეუმსუბუქებიათ სიტყვით, საქმით, ერთგულებით, უზომოდ მაღლიერი ვარ მათ!

დალი მხოლოდ ოჯახს: – გოგის, ეკას, სოფოს, გიგის, ბარბარეს, შალვას არ დააკლდა, იგი მრავალი ადამიანის იმედი და საყრდენი იყო...

ბევრი გულდაწყვეტილი ადამიანი დატოვა ამქვეყნად გულდათოქტული ნათესავ-მოკეთებები მისი უცარი გარდაცვალებით გაცხადებული და თვალცრემლიანი: დედამიშვილები – ლალი, ერთადერთი შვილის დამკარგავი შავითოსილი, შუბლსაკრავიანი ქალბატონი, ორ შვილიშვილს მარტო-მარტო რომ ზრდის; მზისა, ტყუპისცალითი, რომ გაიზარდნენ; თამილა, ამირანი... ბევრი მეგობარი და მოკეთე, ბევრზე ბევრი ნაცნობი...

სიკვდილს ვინ გაქცევია, ღვთის ვალია, გაჩენისთანავე მოპყვება ეს ვალი კაცს. განება ზოგისთვის ადრე ითხოვს ამ ვალის გადახდას, ზოგსაც კი დროს აძლევს. ვალას, ამ ვალის გადახდა დალი გაბეშიას ადრე მისთვისა გაჩებამ, მაგრამ ფიზიკური სიკვდილი, დასასრული როდია, იგი შთამომავლობაში გადადის, და მეორდება ფერი, სიმალე, ღიმილი, ნიჭიერება, ადამიანური სითბო, სიყვარული...

სამიოდე კვირა იავდა, ყოველდღე იმედთან ერთად ილოდა, ქრებოდა... ყვითელი ოქტომბრის მზის ამოსვლას გაჰყვა მისი სული... უღამაზესი იყო სულეთში მიმავალი...

სულ მემამსოვრები, ჩემო დალი გაბეშია!

მანანა ფხალაძე

ქნალი იქნება უთქვანო..

არსებობს ამა თუ იმ ადამიანთან დაკავშირებული საოცრად ახლობელი, ხელშესახები განცდა, რომლის ახსნა ხშირად არც ძალგების და არც გენადა. უბრალოდ, ახლობელია და მორჩა... ალბათ ამიტომაც მისი ამქვეყნიდან წასვლით გაჩენილი ნაპრალის შევსება ძალზე ძნელი, ხშირად შეუძლებელიც გვეჩვენება...

ასეა თქვენი გარდაცვალების შემთხვევაშიც...

იმ მოსაზრების გათვალისწინებით, რომ ასეთ დროს სიტყვები უძღურია, იმთავითვე კატეგორიული ვიყავი ხმამალა გამომეხატა საკუთარი დამოკიდებულება თუ ემოცია... და ბოლოს, მაინც მომინდა ორიოდ სიტყვით დაგმვიდობებოდი...

არ გავისხენებ როგორ მოვედი, როგორ დამხვდით, როგორ გავრავრდეთ... ამ გზაზე ნაყოფიერი ურთიერთშეთანხმებული თანამშრომლობის, შემოქმედებითი მიგნებების, ადამიანური ურთიერთობებით განცდილი სიხარულის, თუ, უბრალოდ, სიყვარულის, კვალდაკვალ ყოფილა სირთულეებიც, აზრთა სხვადასხვაობაც, სიტყვის სიმძაფრეც, მაგრამ არასოდეს სიყალბე, უსულგულობა, შური, გაუტანლობა, სიძულვილი...

ყველაზე მკვეთრი შთაბეჭდილება, რასაც გაცნობისთანავე ტოვებდით, თქვენი გამოკვეთილი ინდივიდუალიზმი იყო – შეუძლებელია თქვენი დაფიქრება: არ შემხედრია თქვენზე ბრძოლისუნარიანი, შემართული, ენერგიული, გაუტყეველი ადამიანი. და რაც ყოველთვის მაცნობდა: არასოდეს მინახიხართ სუსტი და დამარცხებული!

რედაქციას მოენატრება თქვენი აჩქარებული ნაბიჯები, ემოციები, ხმამალალი ნათქვამიც კი, რადგან თქვენს ყოველ ქმედებას გული წარმართავდა და სამართლიანობის აღსრულების სრულიად ბუნებრივი

ნატო გოლკვაძე

სადაც პართალი ბანისკანაბა!

ძნელია მასზე, როგორც ჩვენს შორის უკვე არმოფხვრე, ისაუბრო, მით უმეტეს, მაშინ, როცა ერთმანეთთან ურთიერთობის სამ ათეულ წელზე მეტი გაკავშირება, წლები, აღსავსე ახალგაზრდული რწმენით და ენერჯით, საქმის კეთების ფინით და უნარით... თანამდებობა დიდი პასუხისმგებლობა და მუდმივ გზანვრებზე სიარულია, რასაც არასდროს უშინდებოდა დალი, ომბიანი და შეუპოვარი პროფესიონალი...

ჭიდილი უყვარდა... არა მხოლოდ სიტყვასთან, – ცხოვრებისეულ სირთულეებთან და იმეითად ტოვებდა

ასაბრებს დამარცხებული... ადვილი როდია ინტელექტუალური საზოგადოების სამსახური, მით უმეტეს, მის უდიდებულესობა – სტუდენტობასთან – ურთიერთობა. ამასაც ახერხებდა დალი, ყველა გზით და საშუალებით რომ ცდილობდა, თანამედროვეობის მაჯისცემის მკვეთრი შერწყმებით ეცოცხლა შევილით ნასათუთე მის გაზეთს...

...თავგადაკლული მეუღლე, დედა, ბებია, მეგრული სუფრის სანაქებო დიასახლისი, შინაურისა თუ გარემუსათვის თავდადებული ქალბატონი გახლდათ დალი გაბეშია, „მწყურვალ-

ისათვის წყლის უცილობლად მიმწოდებელი“ და სხვისი ჭირის უბაღლოდ გამოჩარბეული...

... უდროოდ გადასახლდა მარადიულ სამყოფელში, იქ, სადაც მართალი განისვენებენ...

... ძნელია მის შემდეგ დიდ სიცარიელესთან შეგუება, უმისობა რომ ჰქვია, ძნელია, მისი უსაზღვროდ დიდი სითბოს გარეშე ყოფნა, მით უმეტეს, საქმის კეთება...

მერწმუნე, რომ ეს ნამდვილად ასეა, დალი!

დარეჯან კომლაძე

გაზეთისთვის!

კაი ყაა

ჩაფიქრდი და თვალწინ გაიელვა წარსულის წლებმა. ჩვენო გია, ჩვენ დიდი ხნის მეგობრობა გვაკავშირებს. ჯერ კიდევ სტუდენტი, გამორჩეული იყავი კურსზე. ეს შეუმჩნეველი არ დარჩა. ბატონმა შალვამ გვითხრა: „ეს ბიჭი დასაკარგი არ არის, იგი კათედრაზე უნდა იყოს“. თუმცა, ის ვერ მოესწრო შენს კათედრაზე მოსვლას, მაგრამ, უფლის წყალობით, შენ კათედრაზე აღმოჩნდი. გიამ მუყაითი შრომითა და პასუხისმგებლობის გრძნობით იმდენს მიაღწია, რომ სულ მალე კათედრის განუყოფელი ნაწილი გახდა. იგი იმდენ სითბოს აფრქვევდა, ყველა თანამშრომელი დილით მის ოთახში შედიოდა, რომ მთელი დღის განმავლობაში დადებითად დამუხტულიყო. ძნელად თუ მოიძებნება ადამიანი, ვინც გიაზე აუტყვის. მისი პიროვნული ღირსებები და კეთილშობილება განუზომლად დიდია.

გიამ თავიდანვე გამოიჩინა ინტერესი სამედიცინო მუშაობისადმი. იგი აქტიურად ჩაერთო კათედრის სამეცნიერო-კვლევით საქმიანობაში და სრულყოფილად დაეუფლა მორფოლოგიური კვლევის საკმაოდ რთულ და ძნელად ასათვისებელ მეთოდებს. მისი სადისერტაციო ნაშრომი – „ღვიძლის მიკროციტოლოგიური მოდულის თავისებურებანი ქოლესტაზის დროს მისი სისხლის მიმოქცევიდან დროებითი გამოთიშვის ფონზე“ – გაგრძელება იმ დიდი შრომისა, რომელსაც კათედრა ეწევა მრავალი ათეული წელია.

გიამ დიდი ავტორიტეტი მოიხვეჭა სამედიცინო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა კოლექტივში. იგი ყოველთვის მონიხავე პედაგოგების რიგში იდგა. რექტორატმა გაითვალისწინა რა მისი მაღალი კვალიფიკაცია, მინდობილი საქმისადმი პასუხისმგებლობა, დანიშნა თსსუ-ის მოსამზადებელ ცენტრის დირექტორად, სადაც დღემდე აგრძელებს მუშაობას. გიას არ მიუტოვებია პედაგოგიური მუშაობა. იგი არჩეულია კერძო დინამიკური მორფოლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელად.

გიამ სამაგალითო ოჯახის ღირსეული თავაყვია. მისი მეუღლე ელისო – გამორჩეული ექიმი და ადამიანია. ქალიშვილი მარიამი – სამედიცინო უნივერსიტეტის წარჩინებული სტუდენტია. იგი არ ღალატობს ოჯახის ტრადიციებს და აქტიურად მონაწილეობს სტუდენტურ ღონისძიებებში.

წლებმა გაიზარდა და აი, გიაც 50 წლისაა. ჩემო მეგობარო და უმცროსო კოლეგა, გისურვებ ამალეულ განწყობას, სიხარულიან დღეებს, წარმატებებს პირად საქმიანობაში; უფლის წყალობა არ მოკლებოდეს შენს ოჯახს!

პროფესორი ლია კიკაღვიძილი, თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის ტოპოგრაფიული ანატომიისა და ოპერაციული ქირურგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი, პროფესორი ელგუჯა ჟიფიანი, თსსუ-ის მრჩეველთა საბჭოს წევრი

სენოთ ჩვენი ურთიერთობიდან, რომელიც თითქმის სამ ათეულს იტევს. მას – ყოველთვის საინტერესო იდეებით აღსავსეს, შემოქმედებითი მუხტით დამუხტულს, შესაშური ურთიერთობა აკავშირებს ჩვენთან, ისეთი, უდავოდ, რომ ალამაზებს და მრავალფეროვნების იერს სძენს, ზოგადად, არცთუ იოლად მოსაპოვებელ ადამიანურ ურთიერთობებს.

რედაქცია დღეგრძელობს უსურვებს მას – ღვთისმოსავ და სითბოთი აღსავსე პიროვნებას, განსწავლულს და ადამიანურ ურთიერთობების იშვიათი ნიჭით დაჯილდოებულ ადამიანს – ყველას იმედად და გასახარად!

ღამომ დაყვანობილის ვახსენებ

აპოქალიფიკაციის ბაზნიარი

ნოსტირების საქმეში. დეონტოლოგიის საკითხების ღრმა მცოდნე, მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწე, საქართველოს მთავარი პათოლოგანატომი, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი, ასევე, იყო ბიოეთიკის ეროვნული საბჭოს თავმჯდომარე, ქართული მედიცინის ენციკლოპედიური ცნობარის მთავარი რედაქტორი, სამედიცინო გაზეთებისა და ჟურნალების სარედაქციო კოლეგიების, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიისა და დარგობრივი სამეცნიერო აკადემიების ერთ-ერთი ყველაზე ინიციატივიანი წევრი. ცალკე აღნიშვნის ღირსია მისი სტუდენტებთან დამოკიდებულება – მან არაერთი ღირსეული ექიმი და მეცნიერი აღუზარდა ქვეყანას.

თა ასოციაციის თავმჯდომარემ, პროფესორმა **ომარ ხარძიევილმა** და სტუდენტური თვითმმართველობის დეპარტამენტის ხელმძღვანელმა **ნიკოლოზ გვაზავამ**.

„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქცია კიდევ ერთხელ გამოხატავს სიყვარულს და დიდ პატივისცემას ქალბატონი თამარის ხსოვნისადმი, რომელთანაც ათეულწლების განმავლობაში ნაყოფიერი საქმიანი თუ ადამიანური ურთიერთობები აკავშირებდა.

ახლახან თსსუ-ის სტუდენტური თვითმმართველობის, პათოლოგიური ანატომიისა და ციტოპათოლოგიის დეპარტამენტის ინიციატივით, ჩვენს უნივერსიტეტში ჩატარდა დიდი ქართველი მეცნიერის, პედაგოგის, მედიკოსის, აკადემიკოს **თამარ დეკანოსიძის** ხსოვნის საღამო. ღონისძიება ქალბატონი თამარის დაბადებიდან **91 წლისთავს** მიეძღვნა.

სამედიცინო მეცნიერებას; იგი, როგორც პედაგოგი, პრაქტიკოსი ექიმი, მეცნიერებასა თუ საზოგადოებრივ საქმიანობაში ყოველთვის სამართლიანობის დამცველი იყო და უმთავრესი კანონი, რითაც ცხოვრობდა ქალბატონი თამარი, გახლდათ სახელმწიფოებრივი და ეროვნული ცნობიერების პრიორიტეტულობის აღიარება. გარდა მეცნიერულ-საზოგადოებრივი ავტორიტეტისა, მან განსაკუთრებული ნდობა დაიმსახურა ბიოფიზიკური და ოპერაციული მასალის უტყუარი მიკროსკოპული დიაგნოზის საკმაოდ რთულ და ძნელად ასათვისებელ მეთოდებს. მისი სადისერტაციო ნაშრომი – „ღვიძლის მიკროციტოლოგიური მოდულის თავისებურებანი ქოლესტაზის დროს მისი სისხლის მიმოქცევიდან დროებითი გამოთიშვის ფონზე“ – გაგრძელება იმ დიდი შრომისა, რომელსაც კათედრა ეწევა მრავალი ათეული წელია.

ემსახურებოდა რა პათოლოგიური ანატომიის განვითარების ურთულეს საქმეს, ქალბატონმა თამარმა დიდი ღვაწლი დასდო

საზოგადოებას სიტყვით მმართველს და დიდი მედიკოსი გახსენეს თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის რექტორმა, პროფესორმა **ზურაბ ვადაჭკორიამ**, ვიცე-რექტორმა, პროფესორმა **რიმა ბერიაშვილმა**, პათოლოგიური ანატომიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელმა, პროფესორმა **რამაზ ჩხლაძემ**, უროლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელმა, პროფესორმა **დავით ქორიაშვილმა**, სასამართლო მედიცინის დეპარტამენტის ხელმძღვანელმა, პროფესორმა **ბესიკ კილაშინამ**, თსუ-ის მორფოლოგიის ინსტიტუტის პროფესორმა, **დიმიტრი კორძიამ**, საქართველოს პათოლოგანატომ-

სახეოვანი იუბილეო
პროფესორი ბანი (ბანო) ლაქანოსიძე 80 წლისაა!

არიან ადამიანები, რომლებიც საქვეყნო საქმეს უზნაურად და მონივნებით აკეთებენ. სწორედ ერთი ამათავანია თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის **იოველ ქუთათელაძის ფარმაკოქიმიის ინსტიტუტის ტერპენული შენაერთების ლაბორატორიის ხელმძღვანელი, პროფესორი გენრი დეკანოსიძე**. ნიჭიერებით და საქმის თავდადებად გამორჩეული მეცნიერი 100-ზე მეტი სამეცნიერო შრომის და რამდენიმე მონოგრაფიის ავტორია, არაერთი საერთაშორისო კონგრესისა და სიმპოზიუმის მონაწილე, 20 საავტორო მონაწილისა და პატენტის მფლობელი. მისი ხელმძღვანელობით შესრულებულია 5 სადისერტაციო ნაშრომი, შემუშავებულია რამდენიმე ორიგინალური პრეპარატი, წლების განმავლობაში გახლდათ ფარმაცევტულ მეცნიერებათა სადისერტაციო საბჭოს სწავლული მდივანი, არაერთი დისერტაციის და სამეცნიერო ნაშრომის ოპონენტი, რეცენზენტი და ექსპერტი. ქართულ ფარმაცევტულ მეცნიერებაში შეტანილი მნიშვნელოვანი წვლილისთვის და ხანგრძლივი ნაყოფიერი მოღვაწეობისთვის, პროფესორ გენრი დეკანოსიძეს საქართველოს მეცნიერებისა და ტექნიკის დარგის სახელმწიფო პრემიის ლაურეატის ნიშნები მიენიჭა.

თსსუ-ის იოველ ქუთათელაძის ფარმაკოქიმიის ინსტიტუტი ულოცავს ბატონ გენრის სახელოვან იუბილეს, მადლობას უხდის ქართული სამეცნიერო და პრაქტიკული ფარმაციის განვითარების საქმეში განუღებელი ღვაწლისთვის, უსურვებს ჯანმრთელობას და ხანგრძლივ სიცოცხლეს!

ლენინოცი

გახეობა
90 წელი თავად
ქრისტეანის
აბალონიან

უფროსი სამედიცინო მუშაკი, 1979 – 1984 წლებში, ისევ უწევდა, ამავე ორგანიზაციის მთავარი სპეციალისტა. არჩეული იყო ჰოსპიტალური ინფექციებისა და ანტიბიოტიკების სამეცნიერო საზოგადოების წევრად (აშშ, ინგლისი).

1992 წლიდან გარდაცვალებამდე იყო ჯანდაცვის მსოფლიო ორგანიზაციის კოორდინატორი საქართველოში, ამავე ორგანიზაციის ექსპერტი, რესპუბლიკის მთავარი ეპიდემიოლოგი. ხელმძღვანელობდა საქართველოს ჯანდაცვის სამინისტროს სამედიცინო სტატისტიკისა და ინფორმაციის ცენტრს, გახლდათ საქართველოს მედიცინის მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი.

მისი საკანდიდატო და სადოქტორო დისერტაციები ეხებოდა განსაკუთრებით საშიში ინფექციური სნეულებების ეპიდემიოლოგიისა და პროფილაქტიკის პრობლემებს. ამ მიმართულებით გამოქვეყნებული შრომები მსოფლიო ჯანდაცვის ორგანიზაციაში შესაბამისი პროგრამების შემუშავების საფუძველი გახდა. მისი ხელმძღვანელობით დაცულია საკანდიდატო და სადოქტორო დისერტაციები, გამოქვეყნებული ჰქონდა 100-ზე მეტი სამეცნიერო ნაშრომი.

სამეცნიერო და პედაგოგიურ მუშაობაში შეტანილი წვლილისთვის თამაზ კერესელიძე დაჯილდოებული იყო „საპატიო ნიშნის“ და „ღირსების ორდენებით“. განსაკუთრებით აღსანიშნავია „ბიფურკაციული ნემსის ორდენი“, რომლითაც მსოფლიო ჯანდაცვის ორგანიზაციამ თამაზ კერესელიძე შეწევნილი დააჯილდოვა. ის იყო პირველი ქართველი მკვლევარი, რომელმაც აღნიშნული ორდენი ყვავილის წინააღმდეგ ბრძოლაში

განსაკუთრებული დამსახურებისთვის მიიღო.

გამორჩეული პიროვნული თვისებებით, საოცრად თბილი შინაგანი ბუნებით, მაღალი ერუდიციით. იყო გამორჩეული პედაგოგი, ლექტორი. საზოგადო მოღვაწე და პატრიოტი. საზღვარგარეთ ხანგრძლივი მივლინებების პერიოდში ცდილობდა უცხოელებისთვის გაეცნო თავისი ქვეყნის ისტორია და კულტურა, ქართველი ხალხის სიკეთე, რისი საუკეთესო მაგალითიც თავად გახლდათ. დაჯილდოებული იყო ხელოვნების ნიჭით, ქმნიდა საინტერესო ფერწერულ ნამუშევრებს.

თამაზ კერესელიძე გარდაიცვალა 1998 წელს.

სულ ახლახან 90 წელი შესრულდა თამაზ კერესელიძის დაბადებიდან. მის მიერ განვლილი ცხოვრების გზა სამაგალითო უნდა იყოს ყველა ახალგაზრდა სპეციალისტისთვის.

რედაქციისგან: ქნი დალი გაბეშია ყოველთვის ცდილობდა საზოგადოებას არ დაეინტერესებინა, ახალგაზრდობას კი გაეცნო ის ადამიანები, რომლებსაც განსაკუთრებული წვლილი შექონდათ მედიცინის განვითარების საქმეში საქართველოში. სწორედ ასეთი პიროვნება იყო თსის-ის (ამჟამად უნივერსიტეტი) მიკრობიოლოგიის, ვირუსოლოგიისა და იმუნოლოგიის კათედრის გამგე 1974-95 წლებში, პროფესორი თამაზ კერესელიძე. სულ ახლახან მისი დაბადებიდან 90 წელი შესრულდა. ქალბატონ დალის უნდა ვთქვათ უფროსი უნივერსიტეტის უნივერსიტეტის ექსპერტისა და ბატონი თამაზის ეს ბიოგრაფიაც მის მიერ დასაბუთდად გამზადებული მასალებიდანაა.

პირველი შემთხვევაა ათეული წლების მანძილზე, როდესაც მის დაბადების დღეს უიმისოდ ვხვდებით... როგორ უხაროდა ბატონ ვახტანგ ყიფიანს ამ დღის მოახლოება, რადგან იცოდა, რომ ესტუმრებოდა და მიულოცავდა ყველა, ვინც კი განსაკუთრებით უყვარდა და ვისაც განსაკუთრებულ პატივს სცემდა. დაბადების დღის აღსანიშნავ სუფრაზე, მის ოჯახში, იყო მოღებრა, ურთიერთსიყვარული და სიცოცხლით, სიხარულით, ზოგი – მძიმე მოვლებითაც თუ შრომით სავესტანელო წლების გახსენება.

ლამაზ ოჯახთან ერთად ძალზე უყვარდა სამსახური. მან ხომ თითქმის 45 წელი ცხოვრებისა სამედიცინო უნივერსიტეტში გაატარა. აქედან 25 წელი პათოფიზიოლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი, ხოლო 11 წელი უნივერსიტეტის პროფესორი გახლდათ სამეცნიერო დარგში, იყო საქართველოს მედიცინის მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი.

ერთხელ, ბოლო ხანებში, ხმამაღლა წამოსცდა კიდეც, – სიცოცხლე მომენატრაო... ეს სიტყვები იმან ათქმევინა, რომ ჯან-ღონითა და გონებით სავსეს, ავადყოფობა და უღელურება მოულოდნელად და სწრაფად შეეპარა და ამის გამო ველარ ახერხებდა ძველ-

ბურ მასპინძლობას, შრომასა თუ სიყვარულის გადმოფრქვევას. ცხოვრება მიდის და ეს დღეც მოგვიტანა, ბატონი ვახტანგის გარეშე ვხვდებით მისი დაბადების დღეს... ის ასაკით, 70 წელს, მხოლოდ ერთი წლით გადასცდა...

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის პათოფიზიოლოგიის დეპარტამენტის თანამშრომლები.

სამკიბარი

თსუ-ის ადმინისტრაცია, აკადემიური პერსონალი, „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქცია სამიძიარს უცხადებენ გაზეთის ჟურნალისტს, დარუჯან კომლადეს, დედის,

ვენერა ჭილაშვილი

გარდაცვალების გამო.

თსუ-ის ადმინისტრაცია, აკადემიური პერსონალი, ჟურნალ „Georgian medical news“-ის და „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციები, თანაგრძნობას უცხადებენ ჟურნალის რედაქტორს, ქალბატონ ნინო მიქაბერიძეს, მეუღლის,

ნოდარ ფიცხვალაშვილის

გარდაცვალების გამო.

თსუ-ის ადმინისტრაცია, აკადემიური პერსონალი, ბულალტერია, პროფესიული კავშირების გაერთიანება, „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქცია სამიძიარს უცხადებენ ლალი და დალი აჩელაშვილებს, დედის,

ლამარ ხუციშვილის

გარდაცვალების გამო.

თსუ-ის ადმინისტრაცია, აკადემიური პერსონალი, უცხოეთთან ურთიერთობის დეპარტამენტი სამიძიარს უცხადებენ დეპარტამენტის პროფესორს, ნათია კვიციანიძეს, დედის,

ბელა საჭვიანის

გარდაცვალების გამო.

ორი ოჯახი

ეძღვნება ბატონი შოთა გამყრელიძის ხსოვნას

ახლახან გარდაიცვალა აკადემიკოსი შოთა გამყრელიძე. ღვაწლმოსილი ექიმი ფსიქიატრი, პედაგოგი, მეცნიერი, ექიმთა მრავალი თაობის აღმზრდელი, უბადლო ადამიანი.

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინსტიტუტის დასრულების შემდეგ, ბატონმა შოთამ 1947 წელს საქეიში მოღვაწეობა სოხუმის ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში დაიწყო, შემდეგ კი თბილისის კლინიკურ ფსიქიატრიულ საავადმყოფოს ხელმძღვანელობდა და გარდაცვალებამდე გახლდათ მ. ასათიანის სახელობის ფსიქიატრიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ფსიქოფარმაკოლოგიური განყოფილების გამგე და ამავე ინსტიტუტის მთავარი კონსულტანტი, საქართველოს დამოუკიდებელ ფსიქიატრიულ საავადმყოფოს დირექტორი, საპატიო წევრი.

მკითხველს ვთავაზობთ ბატონი შოთას მოწაფის, თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის ფსიქიატრიისა და ნარკოლოგიის დეპარტამენტის ხელმძღვანელის, პროფესორ თეიმურაზ სილაგაძის მოგონებას დიდ მასწავლებელზე.

ბატონი შოთა სამაგალითო მეოჯახე გახლდათ. ქალბატონი ნათელაზე სამედიცინო ინსტიტუტის დამთავრებისთანავე დაქორწინდა და მასთან ერთად გაატარა მთელი სიცოცხლე – გადაიხადეს ვერცლის, ოქროსა და ბრილიანტის ქორწილები, ერთად გაატარეს სამოცდაშვიდი ბედნიერი წელი. სამი შვილი, ექვსი შვილიშვილი და ამდენივე შვილთაშვილი ნამდვილად

არ არის ცოტა. მათი ოჯახური იდილია მხოლოდ ბატონი შოთას გარდაცვალებამ შეწყვიტა.

ერთმანეთისადმი უზომო სიყვარულმა გადაატანინათ დიდი ტკივილი ამ ხანგრძლივი და რთული ცხოვრების გზაზე. შვილისა და სიძის ტრაგიკული დაღუპვა, ნათესაებისა და ახლობლების სიკვდილი, ხშირად დაუმსახურებელი ცალკეული პრობლემები და

მასთან დაკავშირებული იმედგაცრუება...

ბატონი შოთა მოსიყვარულე ქმარი გახლდათ, ქალბატონი ნათელა – მზრუნველი მეუღლე. საზოგადოებას, ყველაფერთან ერთად, ამ წყვილმა ერთად ყოფნით დაამახსოვრა თავი, ერთად შრომითა და ერთად დასვენებით. ის კი არა, სამეცნიერო კონფერენციებზე, ყრილობებზეა თუ სიმ-

პოზიუმებზეც ერთად დადიოდნენ. მოკლედ, როგორც იტყვიან, თითოთ საჩვენებელი ოჯახი ჰქონდათ.

მაგრამ ბატონ შოთას მეორე ოჯახიც ჰქონდა...

ერთხელ თვითონ მომიყვა – ეს მეორე ოჯახი „გარიგებით“ შექმენი, თორემ პირველ ხანებში მის მიმართ არანაირი სიყვარული არა მქონდაო, უბრალოდ, პირველი ოჯახი ხომ უნდა მერჩინაო. ქრონოლოგიურად, ეს მეორე ოჯახი, პრაქტიკულად, პირველ ოჯახთან ერთად, უფრო ზუსტად, ერთი დღის შემდეგ გაფორმდა და ბატონმა შოთამ მასაც სიცოცხლის ბოლო წუთამდე უერთგულა.

ამ, მეორე ოჯახის მიმართ, ჯერ მხოლოდ მოვალეობა აკავშირებდა, შემდეგ – პატივისცემა, ბოლოს – სიყვარული. იმდენად დიდი სიყვარული, რომ მის გარეშე ცხოვრება უკვე აღარ შეეძლო. ალბათ, ამიტომაც, პირველ რიგში, ქალბატონი ნათელა ამ ოჯახში მიიყვანა და მანაც მალე მოიპოვა პატივისცემა და დაფასება. შემდეგ ვაჟი – აკაკი, რომელიც ამ ოჯახის გამოჩენილი წევრი გახდა, უფრო მეტიც, ამ ოჯახის წევრი შეერთო

ცოლად. დრო გავიდა და მათმა ვაჟმა აქ გააგრძელა მოღვაწეობა. ბოლოს, საქმე იქამდე მივიდა, რომ კაცი დაიბნეოდა იმის გარკვევაში, თუ რომელი იყო ბატონი შოთასთვის, პირველი და რომელი მეორე ოჯახი.

დრო გადიოდა. თავდაუზოგავმა შრომამ, განსაკუთრებით ამ, მეორე ოჯახში, ბატონ შოთას დიდი წარმატება და აღიარება მოუტანა. მისი სახელი თანდათან გასცდა ჯერ ქალაქის, შემდეგ ქვეყნის ფარგლებს და მას ამ მეორე დიდ ოჯახში უკვე ჯეროვანი პატივისცემით მოიხსენიებდნენ.

მეორე ოჯახის მიმართ დიდი დამსახურება ჰქონდა, უამრავი სიკეთე დათესილი, ბევრი, ძალიან ბევრი, მაღლიერი ადამიანი ლოცვაში იხსენიებდა მის სახელს.

მეორე ოჯახში შვილობილებიც ჰყავდა, რომელთაც შვილებში არ არჩევდა და არც მზრუნველობასა და მფარველობას აკლებდა.

ბატონი შოთას გარდაცვალება ორივე ოჯახმა ერთნაირად განიცადა.

ალბათ, მიხვდით, ეს „მეორე ოჯახი“ ბატონი შოთას პროფესია – ფსიქიატრია გახლდათ.